

ದೇಶ ಸೇವೆಯ ಸಂಕಲ್ಪದ ದೃಢ ಹೆಜ್ಜೆ

ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೂ ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವಾದದ್ದನ್ನು ವಿಶಿಷ್ಟ ರೀತಿ ಮಾಡಬೇಕು, ಆ ಮೂಲಕ ಜನರಿಗೆ ಸಹಾಯ, ಸೇವೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬ ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ಆಲೋಚನೆಯಿತ್ತು. ಭಾರತೀಯ ಸೇನೆಯಲ್ಲಿನ ಅವಕಾಶಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ನೇಹಿತರ ಮೂಲಕ ತಿಳಿಯಿತು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಅರ್ಜಿ ಸಲ್ಲಿಸಿದೆ. ಅದೃಷ್ಟವಶಾತ್ ಆಯ್ಕೆಯಾದೆ ಕೂಡ. ನಂತರ ಸೈನ್ಯವೂ ದಕ್ಷಿಣ ಸುಡಾನ್‌ನಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಸಂಸ್ಥೆಯ ಮಿಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುವ ಅವಕಾಶ ನೀಡಿತು. ನಾನು 16ನೇ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡ ಕನಸು ನಿಜವಾದ ಕ್ಷಣವದು. ದಕ್ಷಿಣ ಸುಡಾನ್‌ನಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸಿದ ಅನುಭವ ನನ್ನೊಳಗೆ ತಂಡದ ಕೆಲಸ, ನಾಯಕತ್ವ, ಬದ್ಧತೆಯಿಂದ

ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಲು ಹೇಗೆಲ್ಲ ಕೊಡುಗೆ ನೀಡಬಹುದು ಎಂಬುದರ ಅಮೂಲ್ಯ ಪಾಠಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಿತು.

ಭಾರತೀಯ ಸೇನೆಗೆ ಆಯ್ಕೆಯಾಗಿದ್ದೇ ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಹತ್ವದ ತಿರುವು. ನನ್ನ ಆಯ್ಕೆಗೆ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಬೆಂಬಲ ನೀಡಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಸದಾ ಕೃತಜ್ಞಳು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಸಮರ್ಪಣಾ ಭಾವದಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುವ ನನ್ನ ಸಂಕಲ್ಪವನ್ನು ಬಲಪಡಿಸಿತು.

ದಕ್ಷಿಣ ಸುಡಾನ್‌ನಲ್ಲಿ, ಸಂಘರ್ಷವು ಮಹಿಳೆಯರು ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ ಹೇಗೆ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಖುಡು ನೋಡಿದೆ. ಶಿಕ್ಷಣದ ಶಕ್ತಿಯು ಶಾಂತಿ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಗೆಲ್ಲ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸುತ್ತದೆ, ಜತೆಗೆ ಮಹಿಳೆಯರು ವಹಿಸುವ ನಿರ್ಣಾಯಕ ಪಾತ್ರದ ಬಗ್ಗೆಯೂ ನನ್ನ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ಬಲಪಡಿಸಿದೆ. ಆ ತೃಪ್ತ ಭಾವ ನನಗಿದೆ.

—ಮೇಜರ್ ಸ್ವಾತಿ ಶಾಂತಕುಮಾರ್

ಬೈಕ್ ರೈಡಿಂಗ್‌ನ ಬದುಕಿನ ತಿರುವು...

ನನಗೆ 50 ವರ್ಷ ಆಗಿತ್ತು. ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಗಾಢ ಮೌನ, ವಿಷಾದಗಳು ಮುಕ್ತಿಕೊಂಡಿದ್ದವು. 25 ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ನಾನು ಕ್ರೀಡೆಯಲ್ಲಿ ಸಕ್ರಿಯಳಾಗಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ಹೆಸರಿಗೊಂದು ಅಸ್ತಿತ್ವವೂ ಇತ್ತು. ಮದುವೆ ಆಗಿ ಮಕ್ಕಳಾದ ಮೇಲೆ ಬದುಕು ಕೌಟುಂಬಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಯೊಳಗೆ ಸುತ್ತುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ನನಗೊಂದು ಉತ್ತಮವಾದ ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ಕೆಲಸವೇನೋ ಇತ್ತು. ಆದರೆ, ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾತ್ರ ಕೊರೆಯುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. 25 ವರ್ಷಗಳಾಗುವವರೆಗೂ ಇದ್ದ ಸಾರ್ಥಕ ಭಾವ ಮದುವೆ ನಂತರ ಮರೆಯಾಗಿ ವಿಷಾದ ಭಾವವನ್ನ ತುಂಬಿಸಿತ್ತು. ನನಗೆ ನನ್ನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಅಪಾರ ನಂಬಿಕೆಯಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಅವಕಾಶಗಳು ಸಿಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ನಡುರಾತ್ರಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಗಲಾಟೆ ತಾರಕಕ್ಕೆರಿತು. ಅದನ್ನು ನೀಗಿಕೊಳ್ಳಲು ಬೆಳಗಿನ ಜಾವ 4 ಗಂಟೆ ಸುಮಾರಿಗೆ ಬೈಕ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಏರ್‌ಪೋರ್ಟ್ ಕಡೆಗೆ ಹೋದೆ. ಅಂದು ಮಾಡಿದ

ಬೈಕ್ ಸವಾರಿ ನನ್ನೊಳಗಿನ ಹತಾಶೆಯನ್ನು, ನೋವನ್ನು ಕರಗಿಸಿತ್ತು. ಆಗ ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿದೆ, ಬೈಕಿಂಗ್ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು. ಬಾಲಿವುಡ್ ನಟ ಗುಲ್ ಪನ್ನಾಗ್ ತನ್ನ ತಂದೆ ಜತೆ ರೋಥನ್ ಪಾಸ್‌ಗೆ ಬೈಕ್‌ನಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರ ಮಾಡಿದ್ದರ ಬಗ್ಗೆ ಓದಿದ್ದೆ. ಇದು ನನ್ನೊಳಗೆ ಉತ್ತಾಹ ತುಂಬಿತು. ನಾನು ಯಾಕೆ ಮಾಡಬಾರದು ಎಂಬ ಭಲವೂ ಬಂತು. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಂಶೋಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದೆ.

2020ರಲ್ಲಿ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಕಾರಣಗಳಿಗೆ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಇರಲು ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಒಬ್ಬಳೇ ರೋಥನ್ ಪಾಸ್‌ಗೆ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ. ಆದರೆ, ಸಿದ್ಧತೆ ಸಾಕಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸರಿ ಇರದ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಬೈಕ್ ಚಲಾಯಿಸಲು ಆಗದೆ ಬಿದ್ದು ಪೆಟ್ಟು ಮಾಡಿಕೊಂಡೆ. ಅದು ನನ್ನ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು ಕುಗ್ಗಿಸಿತು. ಇವೆಲ್ಲ ನನ್ನಿಂದಾಗದು ಎಂದು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದೆ. ಮತ್ತೆ ಚೆನ್ನೈ ಮೂಲದ 52 ವಯಸ್ಸಿನ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳೊಬ್ಬಳು ಖರ್ದುಂಗ್ಲಾ ಪಾಸ್‌ಗೆ ಒಬ್ಬರೇ ಬೈಕ್‌ನಲ್ಲಿ ಹೋಗಿದ್ದರ ಸುದ್ದಿ ಬಂದಿತ್ತು. ಇದನ್ನು ನಾನು ಮಾಡಿದರೆ 54ರ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹೋದ ಹೆಸರು ಉಳಿಯುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಕಾರಣವೂ ಇದ್ದುದರಿಂದ

ಉತ್ತಾಹ ಹೆಚ್ಚಿಸಿತು. ಈ ಬಾರಿ ಮಗಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದೆ.

2023ರಲ್ಲಿ ಕೇರಳದ ರೈಡರ್ಸ್ ಜತೆಗೆ ಉಮಿಂಗ್ಲಾ ಪಾಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಸವಾರಿ ಮಾಡಿದೆ. 2025ರಲ್ಲಿ ಸಿಯಾಚೆನ್ ಬೇಸ್ ಕ್ಯಾಂಪ್‌ಗೆ ಬೈಕ್ ಸವಾರಿ ಮಾಡಿ ಬಂದೆ.

ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ವರ್ಷದವಳಿರೂವಾಗ ಅಣ್ಣನ ಬೈಕ್ ಅನ್ನು ಮನೆಯಂಗಳದಲ್ಲಿ ಸವಾರಿ ಮಾಡಿ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಅದಾದ ಮೇಲೆ ಮಗನಿಗೆ ಬೈಕ್ ಕೊಡಿಸುವಾಗ ಅವನಿಗೆ ಹದಿನೆಂಟು ತುಂಬದ ಕಾರಣ ನಾನೇ ಟೆಸ್ಟ್ ರೈಡ್ ಮಾಡಿದ್ದೆ. ಅದು ಬಿಟ್ಟರೆ ನನ್ನದು ಸ್ವಯಂ ಕಲಿಕೆ. ಅಲ್ಲೆಲ್ಲ ಹೋಗಿ ಬೈಕ್ ಸವಾರಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದರೆ ದೇಹ ಸದೃಢವಾಗಿರಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ಯೋಗ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಭಾರ ಎತ್ತುವ ತರಬೇತಿ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಬರುವ ಮೇಲೆ ಅಂತ್ಯದೊಳಗೆ ಹಿಮಾಲಯದ ಮತ್ತೊಂದು ತುತ್ತ ತುದಿ ಅರುಣಾಚಲ ಪ್ರದೇಶದ ತವಾಂಗ್‌ಗೆ ಹೋಗಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಕನಸಿದೆ. ಬದುಕು ಕೂಡ ಬೈಕ್ ಸವಾರಿಯಂತೆ ತಿರುವು ಸಿಗುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ.

—ವಿಲ್ಮಾ ಕರ್ವಾಲೋ